

tager, at det ærede Medlem maatte vide eller kunne forudse, at dette Arbejde, naar det blev overladt til mig at bestemme, hvem der skulde have det, vilde gaa de stedlige Haandværkere forbi. Naar det ærede Medlem saa lagde saa stor Vægt paa, at de stedlige eller en stedlig skulde have Arbejdet, burde han have talt, medens Tid var.

Sabroe: Paa Justitsministeriets Budget findes en Række Ændringsforslag, der ere tiltraadte af Finansudvalget, Nr. 104, 108, 109, 236, 240 og 245. Et af disse angaar en Bevilling paa 600 Kr. i Form af en Understøttelse til Fru Bransholm, der tidligere har været Forstanderinde paa „Hebron“. Denne Bevilling, som jo er tiltraadt i en Form, der adskiller sig fra den, Justitsministeren har ønsket, skal jeg ikke modsætte mig. Mine Meningsfæller i Finansudvalget have heller ikke gjort det, uagtet de have taget Afstand fra Motiveringingen af det Forslag, Justitsministeren har stillet. Men naar jeg ikke skal modsætte mig den — og jeg noterer, at mine Meningsfæller heller ikke modsætte sig den; nogen særlig Grund til at stemme for den have vi jo heller ikke —, vil jeg sige, at vi have Raad til at stille os saaledes. For os er det ikke Opgaven at komme de enkelte Personer til Livs. Og selv om den Motivering, Justitsministeren har givet af dette Forslag, ikke er korrekt, naar den paagældende Kvinde fremstilles som fattig og nærmest ude af Stand til at kunne skaffe sig sit Underhold — jeg skal her indskyde, at Fru Bransholm har to Ejendomme i Struer og har i Forvejen Pension —, selv om altsaa den Motivering, Justitsministeren fremsatte overfor Finansudvalget, ikke kan siges at være fuldkommen korrekt, finde vi eller jeg for mit Vedkommende i alt Fald ikke Anledning til at gøre særlige Ophævelser herover. Jeg vil dog blot have Lejlighed til at betone, at naar vi nu have set den Fremgangsmaade anvendt saavel overfor Forstander Mortensen paa „Flakkebjerg“ som overfor Forstanderinde Fru Bransholm paa „Hebron“, at der af de selvejende Institutioner tildeles den første 4,000 Kr. og den sidste 600 Kr. i aarlig Pension, saa forekommer det mig, at det offentlige har en langt større Pligt til at yde Understøttelse og Pension til de gode Mænd og Kvinder, der gennem mange Aar og ofte gennem et helt Liv have arbejdet for Børnene. Jeg savner paa det foreliggende Finanslovsforslag Forslag om at yde

saadanne Bevillinger. Men nu vide altsaa Mænd og Kvinder, der slide sig trætte i Arbejdet for forsømte og fattige Børn, og som under Udøvelsen af deres Gerning ikke prygle dem og ikke mishandle dem, at de ogsaa have Ret til Understøttelse. Det skulde ikke gerne være saaledes, at det er de Mennesker, som i særlig Grad have gjort sig bemærkede som Udøvere af det haardhændede Princip, der blive præmierede af det offentlige.

Men idet jeg erklærer ikke at have nogen personlig Uvillie eller — det tror jeg at kunne udtale ogsaa for mine Meningsfællers Vedkommende — egentlig nogen Animositet imod at yde den Bevilling, der her er Tale om, vil jeg dog udtale Haabet om, at de 600 Kr., der er Tale om at yde Fru Bransholm ved at give Tilskud til „Hebron“, ikke maa have til Følge, at Børnene komme til at lide derunder. Da jeg for omtrent en Maanedstid siden var oppe paa „Hebron“, altsaa paa et Tidspunkt, da Fru Bransholm var afgaaet, og den ny Forstanderinde, Frøken Ravn, var tiltraadt, beklagede denne sidste sig meget stærkt over de store Mangler ved Børnehjemmet; havde hun vidst, sagde hun, hvor slet det i Grunden var, var det tvivlsomt, om hun havde taget mod Stillingen; alt var præget af den yderste Grad af Fattigdom og Skidenhed. Nu er der, ser jeg, stillet Forslag om et Beløb til Udbedring af „Hebron“ og til Forbedring af Forholdene deroppe. Men dette Beløb, nogle faa Tusind Kroner, er ikke tilnærmelsesvis tilstrækkeligt til at afbøde disse Mangler. Selv efter disse Penges Anvendelse betænker jeg mig ikke paa at sige, at det er en Skandale, at det offentlige tillader, at forsømte Børn opdrages under disse Vilkaar, og at det ikke er Forhold at byde Mænd og Kvinder, som skulle virke i den Gerning. Men hvorledes kan det nu være, at medens man er saa travlt optaget fra Justitsministerens, fra Overinspektørens, fra „Hebron“s Bestyrelses Side af at skaffe Fru Bransholm en Pension, skønt denne Dame har meget mere, end de fleste Enker og enligstillede Kvinder have at leve af, er man i mindre Grad bekymret for at skaffe tilstrækkelig gode Forhold for Børnene oppe paa „Hebron“? Jeg tror, det i første Række skyldes Bestyrelsen der, en Bestyrelse, som var der under Fru Bransholm, og som er der endnu, og som jeg Gang efter Gang — og mange med mig — har udtalt bærer et meget stort Ansvar for det, der har fundet Sted deroppe. Den højt-ærede Minister har saa lidt som Overin-